

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 14 листопада 1987 року

№ 136 (3955).

Ціна 2 коп.

На сесії
Верховної
Ради
Української
РСР

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ХТО з нас не любить поласувати цукерками найвищого гатунку? Так, любителів солодощів немало, але придбати коробку хороших цукерок в магазинах практично неможливо. Це знають всі, але не всі знають — чому.

Я працюю на фабриці вже чотири роки. За цей час вона вимушено припинила роботу через аварійний стан котельної. Було знято виробництво карамелі у зв'язку з аварійним станом приміщення цеху. З кожним роком усе частіше виходить з ладу морально й фізично застаріле обладнання фабрики.

В числі затриманих була і я — на той час керівник профспілкової організації, керівник відділу. Взяла 600 грамів спирту й три «гулівери». Незважаючи на гострі причини, які спонукали мене до цього небажованого проступку, факт залишається фактом. Та, зрештою, якщо з такими мірками підходити, причину знайде кожен. Виправдань тут бути не може. Мені прикро і боляче, що вся громадсько-корисна діяльність як усього колективу, так і мій особистий внесок у це закреслені надвго.

нищення. Іноді доводилось йти на порушення правил радянської торгівлі: презентувати. Ясна річ, ми винні, але ж не робить це честі і нашим помічникам у реконструкції.

У переджовтневі святкові дні нам працювалось як ніколи легко. На всі неофіційні дзвінки щодо «солодного» столу ми відповідали: ЧИТАЙТЕ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ЗА 27 ЖОВТНЯ.

Завершуючи свій виступ, хотіла б янову повернутись до питання боротьби з розкраданнями соціалістичної власності. Що можна зробити вже найближчим часом? Найперше — організувати на території фабрики торгівлю солодощами. І працівники задоволені, і держава не в напалді. Втім, мабуть, знайдуться й такі, які можуть продовжувати красти і казати: «Я купив». Тут треба продумати все до деталей. Складно, продавати тільки фасовану продукцію із фабричним штампелем. Можливі варіанти. Ну, а пропускний режим — докорінно змінити.

З окремих пропозицій ми у свій час знайомили міськвиконком, але позитивної відповіді не отримали.

ІЩЕ ГОЛОВНИМ КРИТЕРІЕМ, МІРИЛОМ ЧЕСТІ БУДЬ-ЯКОЇ ПРОФЕСІЇ Є СОВІСТЬ. ТОЖ ЧИ ПРИВЕЛИ МИ ЦЕЙ, БЕЗПЕРЕЧНО, ГОЛОВНИЙ РЕЗЕРВ У ДІЮ! ОДНОЗНАЧНО: НІ!

Сам час нам підказує необхідність великих перемін. У нас вони вже давно назріли. І кожен, хто так чи інакше причетний до роботи нашого підприємства, має це пошвидше зрозуміти.

Т. МАЛЕЙ,
начальник планово-економічного відділу кондитерської фабрики.

«КРАСТИ БІЛЬШЕ НЕ БУДУ!»

Все снізане ускладнюється низькою зарплатною платою працівників фабрики, невдоволеністю умов праці санітарним нормам по площі, наявністю в республіці профізахворваності.

Розмови довкола будівництва нової фабрики потужністю в 2,5 рази вищою від нинішньої ведуться вже не перший рік.

Все це — лише кілька причин того, що з обліком, збереженням і розподіленням солодкої продукції на фабриці далеко не все гаразд. Це красномовно засвідчив рейд газети «Молодий комунар» від 27 жовтня ц. р. під заголовком «Солодкий презент». Як не дивно, але й такий матеріал не подіяв на окремих працівників. Буквально через тиждень правоохоронні органи зафіксували чергові крадіжки товарно-матеріальних цінностей підприємства.

Курс партії — на всемірний розвиток виробництва товарів народного споживання і сфери послуг. Уся вироблювана продукція кондитерської фабрики — товари широкого вжитку. Тому, незважаючи на труднощі, про які говорилось вище, колектив фабрики в цілому успішно справляється з плановими показниками.

Нині своїми силами фабрика завершує реконструкцію парового цеху, де буде випускатись продукція найвищих сортів. Запуск асортиментної лінійки дозволить давати додатково 2 тони в місяць найкращих сортів тих, що користуються підвищеним попитом у населенні цукерок.

Під час реконструкції фабрика зверталась до ряду підприємств із проханням про надання різноманітних послуг, пов'язаних з вироб-

Виправдати — не можна

29 жовтня у другій половині дня до редакції зайшов О. Б. Сорокін, один з «героїв» публікації під заголовком «Солодкий презент» (див. «МК» від 27 жовтня ц. р.) і поклав на стіл заяву такого змісту:

ЗАЯВА
Під час рейду 21.10.87 р. мене дійсно зупинили на вулиці працівники відділу боротьби з розкраданнями соціалістичної власності з двома норовними цукерками. Моє вини в розкраданні соціалістичної в даному випадку немає, вона не доведена, бо матеріали в організації щодо цього факту відсутні.

На який підставі в статті «Солодкий презент» від 27.10.87 р. мене ставлять у рамки злочинця, що розносить цукерки як «презент» якійсь людині? Прошу через газету дати спростування з приводу фактів, що стосуються мене.

Вважаю, що, перш ніж писати подібний матеріал, необхідно мати документи, а не поспішати на думки.

29.10.87 р.

Підпис.

Відкритий лист-відповідь **О. Б. СОРОКІНУ**,
в. о. головного інженера Кіровоградської кондитерської фабрики

Шановний Олександр Борисовичу!
«Есть упоение в бою» — мимоволі пригадується пушкінський рядок, коли бачиш вас, відчайдушного і цілеспрямованого у боротьбі за чистоту імені свого. Боротьба ця носить безкомпромісний характер за принципом «уєі засоби хороші...».

Ми вже писали, що в переддень виходу публікації «Солодкий презент» до редакції телефонували. Просили не писати про того чи іншого співмислячого на гарячому під час рейду. За вас, Олександр Борисовичу, дякували і просили теж. Дзвонили і просили найбільше. Зізнаємось, ми дещо розгубилися від такої уваги до вас. І все-таки учасники рейду, редколегія газети, ознайомившись із документами і матеріалами рейду, вирішили одностайно: писати про вас треба.

Ви, Олександр Борисовичу, настійливо вимагали, щоб відповіди вам дали через газету. Що ж, спробуємо відтворити події того дня.

Десь опів на дванадцять ви вийшли з території фабрики з двома норовними цукерками. Зробивши кілька десятків кроків, ви завернули на вулицю Гоголя. Але тут вас затримав оперуповноважений відділу боротьби з розкраданнями соціалістичної власності Є. О. Піль і попросив проїти з ним. Ви, Олександр Борисовичу, не схотіли цього зробити, посилаючись на те, що йдете на зустріч з поважною людиною і повинні їй дещо передати. При цьому ви невдоволено вказали на цукерки. «Зустріч повинна відбутися через п'ять хвилин», — сказали ви. Є. О. Піль ще кілька хвилин переконував вас проїти з ним і ви неохоче підкорилися.

А потім... А потім, коли вас привели у службовий авто-

бус, ви стали свідком, як розрадають сировину і солодну продукцію ваші підлеглі. Ви ж були напроцьод споній. Досить впевнено і незворушно розповідали, як кожен з фабрики практично з усіх показників виконує плани...

Рейд наближався до кінця, і ви, мабуть, захоплювались. Ви попросили дозволу вийти перекурити і нагадали мені, що несли цукерки для поважної людини. Вам було незрозуміло, чому на сказав я ніяк не відреагував. Бо ви, Олександр Борисовичу, чомусь вважали це аргументом для виправдання, а ж — аргументом для звинувачення.

Вам, Олександр Борисовичу, можна повірити, що, ви купували цукерки в магазині. Не хвилюйтесь, можна. Але не можна виправдати того, що ви пішли купувати цукерки в робочий час, що ви не залишили потім їх на прохідній у намері схову. Не можна виправдати й того, що знову ж таки в робочий час носите цукерки — хай і поважним людям.

На цьому, Олександр Борисовичу, можна було б поставити крапку, якби не згадати, що через півтори-два години після вашого візиту в редакцію рейдова бригада газети і працівників відділу боротьби з розкраданнями соціалістичної власності Ленінського РВВС знову зіткнулася з фактами крадіжок на кондитерській фабриці. В числі затриманих були тодішня голова профкому, начальник планово-економічного відділу фабрики Т. П. Малей та технік-технолог по сировині С. К. Думка. Так що, Олександр Борисовичу, не тільки ви не зробили висновків із публікації. То може сьогоднішня добірка матеріалів змусть вас припинити оббивати пороги редакції та інших інстанцій і повернутись обличчям до проблем фабрики, де ви виконуєте обов'язки головного інженера?

До речі, окремі співробітники, ваші підлеглі, яких критували в публікації «Солодкий презент», повністю визнали свою провину. У день виходу публікації до редакції телефонувала чергова по прохідній Валентина Семеновна Долженко. Визнала допущеність, своєчасність, правильність появи такого матеріалу. Увечері прийшла в редакцію і Лідія Іванівна Філіпенко, товарознавець. «Не солодоща, на мою адресу, критика, але правильна», — такими були її висновки і розмова наша звелася до проблем, що існують на фабриці.

Приносьмо вам, Олександр Борисовичу, свої вибачення за те, що в матеріалі «Солодкий презент» зазначено зробили вас головним інженером.

А щодо презенту... Так, вас можна зрозуміти, коли ви кажете, що вам соромно дивитись в очі комуністам, іншим працівникам фабрики. Але тільки — зрозуміти. Виправдати — не можна. Не ті часи.

А. БЕЗТАКА,
член редколегії «Молодого комунара».

Лист МК
виспичу

«СОЛОДКИЙ ПРЕЗЕНТ»

Під таким заголовком 27 жовтня ц. р. у «Молодом комунарі» було опубліковано критичний рейд, під час якого виявлено кричущі факти крадіжок сировини та продукції кондитерської фабрики.

Редакція одержала листа за підписами в. о. директора фабрики О. М. Ковалев, заступника секретаря партбюро Л. В. Вакулинської, голови профкому О. П. Соломкі та секретаря комітету комсомолу Сергія Харченка. В ньому говориться, що матеріал під заголовком «Солодкий презент» обговорено в колективі кондитерської фабрики.

Проведено аналіз випадків крадіжок за 10 місяців 1987 року. Під час рейдів затримано

працівників на і ками лозавідо м чо і охорони та відділу боротьби з розкраданням соціалістичної 43 працівники з продукцією на загальну суму 356 карбованців. Загалом штраф на трудових і товварських судів до цих порушників склав 1400 карбованців. Усі розкравдачі соціалістичної були заслухані на раді профілактики, на цехових зборах. Окрім цього, усі вони позбавлені преміальної оплати як за місяць, так і за рік.

Питання щодо в. о. головного інженера Т. Сорокіна О. Б. розглянуто на партбюро, проведено розслідування з приводу припущення крадіжок цукерок. Факт пролажу цукерок магазином підтверджено. Партбюро суворо наказало секретареві парторганізації комуністів Сорокіну О. Б. на грубе порушення постановленого на підприємстві пропускного режиму.

Адміністрацією фабрики спільно з відділом позавідомчої охорони Ленінського РВВС розроблено заходи по посиленню пропускного режиму і викорінення фактів крадіжок сировини та продукції фабрики. У першому кварталі наступного року намічено механізувати транспортні ворота, обладнати кімнату пожеги і камери схову на прохідній.

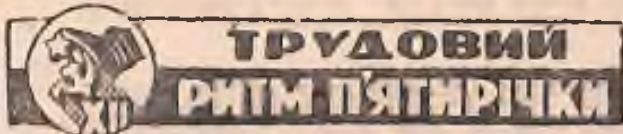
Активізовано роботу спеціалізованої добровільної народної дружини, груп народного контролю і Комсомольсько-прожтекторів.

СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:

«РУКА РУКУ МНЕ...»
«ЗА ПРИЛВКОМ — ПРИВАЛЫНЦЯ» — ТАКІ ЗАГОВОРИ У МАТЕРІАЛІВ ЧЕРГОВОЇ ПІДБІРКИ «ДОЗОРЦЬ». А МОВА В НИХ — ПРО... — 2 СТОР.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР МОСКОВСЬКОГО ЖУРНАЛУ «ОГОНЕК» ВІТАЛІЙ КОРОТІЧ У РОЗМОВІ З НАШИМ КОРЕСПОНДЕНТОМ НАГОЛОШУЄ НА ПОТРЕБІ ДЛЯ СУЧАСНОГО ЖУРНАЛІСТА І ПИСЬМЕННИКА МАТИ АНТИВНУ ЖИТТЄВУ ПОЗИЦІЮ. «АВТОГРАФ ДЛЯ ЧИТАЧІВ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» — 3 СТОР.

СУБОТНИЙ НАЛЕЙ. ДОСКОП 4-І СТОРІНКИ ЗНАЙОМИТЬ ІЗ ЦЬОГО РІЧНОГО СТАТИСТИЧНОГО ФУТБОЛЬНОЇ КОМАНДИ «ЗІРНИ», ІЗ ВІДГУКАМИ НА ПУБЛІКАЦІЇ НАШОЇ ГАЗЕТИ.

ПЕРШИЙ секретар Зна-м'янського міського комсомолу Микола Давидов щиро радіє моему приїзду: — Саме вчасно, — мовив. — Є про що написати: у нас на залізничній станції комсомольці включились в боротьбу за «Приз виклику».

У змагання включилася 41 локомотивна бригада. Нині підсумки підбиваються подекадно. Діє бальна система. Найвищий показник — десять балів.

— Ми хотіли організувати живий, а не формальний підхід до змагання, — розповідає секретар вузлового

УСІ—ПЕРЕМОЖЦІ

Ще в травні на черговому пленумі міському комсомолу секретар комітету комсомолу локомотивного депо Анатолій Дяков повідомив, що його товариші-залізничники бажають взяти участь в трудовому суперництві на «Приз виклику». Вже розроблені й умови змагання. До уваги братимуться не лише виробничі показники — загальна кількість перевезеного вантажу, економія електроенергії, відсутність браку в роботі, а й громадська активність комсомольців.

комітету комсомолу станції Знамянка Володимир Сокирко. — На комсомольських зборах всіх членів КМК локомотивних бригад познайомили з його умовами. У змагання можуть взяти участь ті працівники, вік яких не перевищує 32 роки.

Хлопці енергійно включилися в справу. Стимул до цього був неабиякий: переможці в кінці року отримають приз — магнітофон, підсилювач, акустичну систему.

Першими переможцями стала бригада у складі ма-

шиніста локомотива В. Лободи та помічника машиніста комсомольця В. Воронського. Та невдовзі їх випередили молоді залізничники А. Коненко та А. Барабаш. Хлопці жартували: написала про В. Лободу та В. Воронського міськрайонна газета, похвалила, от ті й зазналися.

Тепер хлопці знову в лідерах. Вони цілком серйозно заявляють, що більше не поступляться першістю. Хлопці прагнуть перемогти на проміжному етапі суперництва, підсумки якого будуть підбиті напередодні Жовтневих свят. У такому випадку вони до набраних балів доплюсують ще десять.

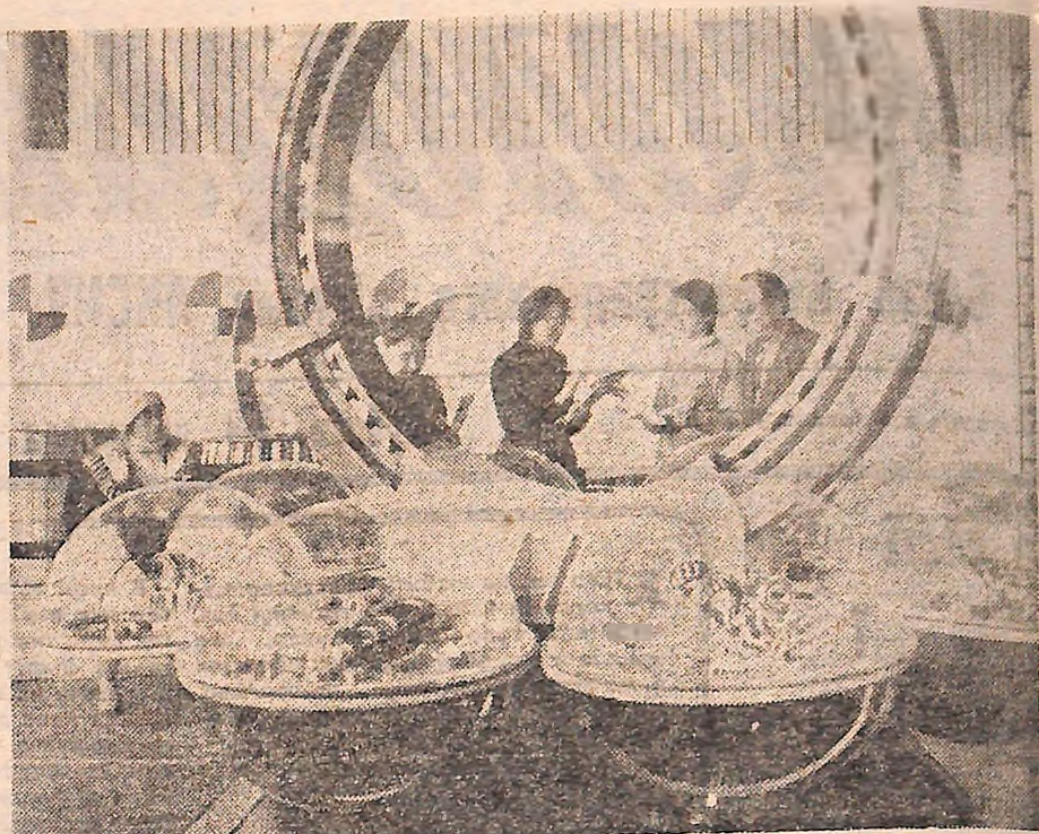
— Приз, який вже придбали й виставили у вітрині магазину, — говорить В. Сокирко, — бачать всі жителі й гості Знамянки. І кожна локомотивна бригада електровозів, які перевозять вантажні колони, може його отримати. Кому це вдасться, дізнаємось в перший день наступного року.

Микола Давидов пізніше згадав ці слова:

— Володя сказав «завоювати приз». Влучно сказано. Адже точиться аперта, безкомпромісна боротьба. Але в ній не буде переможених.

Ю. ДЖЕРЕЛЬНИЙ.

м. Знамянка.

Об'єднання підприємства, науково-дослідні інститути, конструкторські бюро представили у найбільшому павільйоні ВДНГ СРСР у Москві понад 2,5 тисячі високоефективних машин, технологічних ліній, оброблювальних центрів, приладів і засобів автоматизації, зразків нової техніки, створених після квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС — всього того, що необхідне для прискорення технічного переозброєння народного господарства, модернізації машинобудівної галузі.

Фото В. КАВАШКИНА. (Фотохроніка ТАРС).

ЧАСТО ми чуємо від громадян зауваження щодо роботи представників торгівлі, громадського харчування. Скажемо більше: в багатьох уже виробився стереотип — «торгівля»? Все зрозуміло, там одні споживачі. З цим погодитися аж ніяк не можна. Хоча... Хоча багато нарікань небезпідставні. Це показали й недавні рейди обласного штабу «Комсомольського прожектора».

За прилавком—прибиральниця

...Спочатку поцікавилися роботою буфету в аеропорту Кіровограда. Продавець А. В. Ямкова, побачивши молодшу пару, вирішила, що юнак і дівчина посоромляться перелічувати задачу і обрахували їх на... два «карбованці» двадцять дві копійки. Коли ж «пара», де були члени штабу «КП» Ігор Лебідь і Тетяна Ловецька, представилися і сказали, що проводять контрольну закупку, здивуванню А. В. Ямкової не було меж. Навіть намагалася непомітно підкинути у задачу металеву форми карбованця.

За порушення правил торгівлі товариський суд оштрафував А. В. Ямкову на 50 карбованців. Працівники кафе «Експрес», що на залізничному вокзалі, обрахували членів рейдової бригади на 44 копійки. Коли склали акт, виявилось, що продавець — некомпетентна. Тільки після довгого з'ясування дізналися, що за прилавком була... прибиральниця В. М. Меркотан. Буфетниця Л. В. Ферман у цей час займалася особистими справами. Заїривши ціни, ми побачили, що тут продавали дорожче від потрібного виноград — на 15 копійок, помідори — на 30 за кілограм. Непевне, у цьому кафе прижився принцип, що люди поспішають, а значить, з їхньої кишені можна й поживитися.

Не краще становище було й у кафе «Дорожнє», що на автовокзалі. Тут обрахувують трохи менше, ніж у попередніх місцях — нас, членів рейдової бригади «всього» на 23 копійки. Це постаралася М. І. Риданова. А продавець С. М. Цуркан умудрилася продавати на кіровоградській трасі без наклади котики в тісті. Крім цього вона не посоромилася обрахувати нас на 10 копійок.

Ні, що не кажіть, а працівникам торгівлі в нашому місті є над чим подумати. Тим більше, коли дехто з продавців так любить поживитися нетрудовим карбованцем.

**С. ЧЕРНЯВСЬКИЙ,
В. ЛАДАН,
О. ШАТ,
члени обласного штабу «КП».**

РУКА РУКУ МИЄ...

В обласний штаб «Комсомольського прожектора» серед надісланих анкет-талонів одна була такого змісту:

«Головний ветлікар Грузчанського ветеринарного пункту Кіровоградського району товариш А. М. Майстренко влаштував до себе на роботу свою жінку. Крім того, вона працює вихователем у дитячому садку і щодня одержує дві зарплати».

Ось такі рядки... Вони не могли не схвилювати членів рейдової бригади «КП», які ще в обкомі ЛКСМ України вирішили: необхідно зустрітися спочатку з А. М. Майстренком.

Та, як виявилось пізніше, це не було так просто. На території вепункту його не відшукали. Жінка, Галина Федорівна, зустріла нас насторожено. На запитання, де вона працює, відповіла:

— Вихователем у дитячому садку. Цікавимося, а як же працює під керівництвом чоловіка? Відповіла, як і сподівалися, була запальчаною.

Виписка з протоколу № 19 засідання правління колгоспу імені Чапаєва Кіровоградського району від 4 жовтня 1986 року: «Вирішили: тимчасово прийняти виконуючою обов'язки вихователя дитячого садочка тов. Г. Ф. Майстренко».

Наступним документом, яким ми поцікавилися, була довідка, яка засвідчила, що згадана вже Галина Федорівна трудиться ветлікарем Грузчанської дільничної ветлікарні.

Як бачимо, ці документи не потребують ніякого коментаря. Виникло запитання: як людина в один

і той же час може працювати на двох різних посадах у різних місцях? Виявилося, ніякої складності тут немає. Трудову книжку Г. Ф. Майстренко знаходився у ветлікарні.

У колгоспі імені Чапаєва взагалі нема ніякого документа. Тут керівники господарства ледве відшукали заяву на прийом на роботу. Книжку ж колгоспника шукають до цього часу.

З пояснювальної записки головного ветлікаря Анатолія Миколайовича Майстренка:

«У зв'язку з кадровою проблемою, я, як керівник, прийняв на роботу на посаду ветлікаря свою жінку. Я знав, що вона працює вихователем у дитячому садку імені Чапаєва. Але вона проводила організаційні і профілактичні ветеринарні заходи по обслуговуванню осіб індивідуального сектору, які мають у своїх господарствах худобу, кролів, котів, собак...».

Ми перегоріли з багатьма жителями села, яких «обслуговувала» Г. Ф. Майстренко. Нам дивувалися. І не даремно. Адже ніхто з опитаних не знав навіть, що Галина Федорівна працює ще й ветлікарем. Навіть колеги по дитячому садочку це вперше чули.

Не довелось нам, та, мабуть, і тобі, читачу, запитувати: що змусило сім'ю Майстренків до таких хитрощів. Одночасно «працюючи» на двох посадах, Галина Федорівна отримала 340 карбованців. Що не кажіть, а сума солідна...

Члени рейдової бригади обласного штабу «Комсомольського прожектора».

ВІД РЕДАКЦІЇ. Шановні читачі! У нашій тематичній добірці «Дозорець» ми ще раз друкуємо анкету-талон. Кожен з вас може, заповнивши її, вказати адресу неполадок, порушень трудової дисципліни, інших недоліків. Жодне критичне зауваження, як і те, про яке ми сьогодні розповіли, не залишиться без уваги обласного штабу «КП».

ПОТРЕБУЄ ВТРУЧАННЯ

Обласний штаб «Комсомольського прожектора» пропонує вам, шановні читачі, взяти участь в операції по виявленню випадків порушень радянського і трудового законодавства, правил торгівлі, трудових доходів, інших негативних явищ. Для цього просимо «прожектористів», членів оперативних комсомольських загонів, усіх юнаків і дівчат заповнити анкету-талон і надіслати її на адресу обкому комсомолу: м. Кіровоград, вул. К. Маркса, 41, обласному штабу «КП». Або в редакцію газети.

На ваші сигнали оперативно відгукнуться штаби і пости «КП», народні контролери, проваокоронні органи, журналісти газети.

АНКЕТА-ТАЛОН

Прізвище, ім'я, по батькові (заповнити при бажанні)

Вік

Місце роботи, домашня адреса

Виявлено порушення

Пропозиції по усуненню недоліків

АНКЕТА-ТАЛОН

«ПІД НАРКОЗОМ БЛАГОДУШНОСТІ»

Матеріал під таким заголовком був надрукований у «Молодому комунарі» 22 серпня 1987 року. В ньому йшлося про випадки порушень трудової дисципліни на ВО «Червонозірка», про те, як вільно почувалась у цехах п'яничка.

Як нещодавно повідомив редакцію голова профкому «Червоної зірки» В. І. Діхтяр, факти, на-

ведені в публікації, підтвердилися. Робітники В. В. Літченко, В. І. Мартиненко, О. Кривороз по-збавлені місячної премії за серпень, а також оштрафовані заводською комісією по боротьбі з пияцтвом і алкоголізмом на 50 карбованців кожен.

Працівник В. О. Донецький за самовільне відлучення з роботи позбавлений на 50 процентів місячної премії.

Робітник електротранспортного цеху Ю. Водваський за пронесення спиртних напоїв на робоче місце розглянутий на засіданні цехового профкому. Йому оголошено догану і позбавлено місячної премії.

Робітник МСЦ 4 О. Лисенко за прогули, під час яких він вирішив «почастувати» колега самогонкою, звільнений з роботи.

Як бачимо, начебто все гаразд. Винуватці покарані. Та як же бути з отим «наркозом», яким у «оправданні» становища намагалися вплинути на членів рейдової бригади начальник цеху № 4 В. П. Балашов і його заступник В. В. Палевничий?

Про головного редактора писати не прийнято. Від нього самого залежать всі наші писання. Але, по-коротичному мені хочеться попередити цим коротеньким вступом про нього, головного редактора «Огонька», журналу, який з приходом Коротича одразу ж став чи не найпопулярнішим виданням. Звісно, не останню роль відіграло й те, що приход до керівництва «Огоньком» співпав зі своїм вітчим переміщенням суспільства. Але й раніше Віталій Коротич у своїх публіцистичних творах, у виступах по українському радіо і телебаченню писав і говорив гостро, правдиво, переконливо, принципово. Очолити «Огоньк», він не зрадив собі ні як публіцист, ні як людина.

Віталій КОРОТИЧ:

«ЛІТЕРАТУРУ РОБЛЯТЬ ОСОБИСТОСТІ»

— Віталію Олексійовичу, не вважайте це за комплімент, але у мене іноді виникає таке відчуття, що ви ходите по лезу бритви.

— Ну і що? — просто відповів він. — Це робота.

У літературно-журналістських колах Москви до позиції «Огонька», а отже і його головного редактора, ставляться по-різному. Скажу по щирості — я не приховувала цього і від Коротича. Мені теж не все з публікацій журналу подобається. Але чесність, принциповість, гострота зору редактора безперечно викликає повагу і визнання. Якось у мене зайшла розмова про Коротича з народним артистом РРФСР композитором Мікаелом Тарнердєєвим, чий автограф, до речі, читачі «Молодого комунара» отримували найбільшим часом. «Є люди Дон-Кіхоти і Санчо-Панси. Коротич з перших, — сказав Мікаел Леонідович. — Він не зупиниться ні перед якими вітриками. Передайте йому, що я готовий служити його журналові».

І ще одна риса Віталія Коротича, про яку хочеться сказати: його демократизм. Я спостерігала за ним у різних ситуаціях. Шоранку у приймальні головного редактора «Огонька» гамірно. І немає людини, яку б Коротич не прийняв, не вислухав.

Зважаючи на все це (популярність «Огонька», чітка ідеяна позиція його редактора, організаційський талант Коротича), я почала розмову з питанням до нього, але однаково важливого для «Молодого комунара» — журналістів і читачів газети. Як зробити нашу «молочку» популярною на зразок... «Огонька»? Чекала, що він посміхнеться, але Коротич заговорив серйозно:

В. К. Ви йдете на роботу і про щось розмовляєте, щось обговорюєте, продовжуєте ще й в робочий час ту ж саму розмову. Але пише про інше. Щоб газета цікавила людей, треба писати в ній про

*Молодий комунарам
жити і діяти з волюнтаризмом!*
Ві Коротич

те, що людей цікавить, намагатися втримати у народний інтерес, пояснити його. І номери підуть. Читачі, публіка дуже вдячна і кожну увагу до повсякденності оплачують своєю увагою. Приймайні на планірках запитання: «А на кого розраховано цей матеріал?» повинно звучати часто.

КОР.: А спробуй надрукувати матеріал, де хоч якимось чином зачепиш керівні особи... Починається тоді тиск на редактора, на кореспондентів. Хіба вам ситуація не знайома?

В. К. Боріться. Якщо впевнені у своїй правильній позиції, йдіть до начальства, виступайте на всіх зборах із словами про те, що заважають, пишуть про це у газеті. Треба пам'ятати відповідати за свої слова. А то: начальство, бачте, винне, що газета нецікава. Розумію, що не все тут просто: і їсти хочеться, і так і інше... Але з іншого боку: те ж саме начальство роздере вас, коли виявить, що газету читати не хочуть. Може бути два типи редакторського заступу: догоджати начальству й чутися за ним, як за стіною кам'яною; йти за життям, аналізуючи його проблеми.

КОР.: У зв'язку з цим, як ви гадаєте, чи не обертаємо ми перебування у розмову про перебування?

В. К. Часом обертаємо. І ніхто, крім нас самих, не винен у цьому.

КОР.: Мені не раз доводилося чути від різних людей, та й сама я про це думаю, — ми частенько використовуємо гласність для зведення порохунок.

В. К. Зараз всяке трапляється. Зведення порохунок — справа звична для багатьох. Щойно мені з різних міст України надіслали примірники

«Літературної України» за 7 жовтня. Перед від'їздом із Києва я побачив у книгарні «Поезія» на полиці зразу кілька видань книжок Івана Драча, яких ніхто не купував, і сказав про таке вголос. Оце в «ЛУ» Драч написав, що я переїхав до Москви, бо Чорнобіля злякався. Хто-зна що, базар якийсь, але буває, як бачите, і так. Необхідно виховувати в

собі пове мислення, звичку до демократії. Рятуй боже, щоби в часи, коли можна все що завгодно читати й писати, роздати нам рушники використовувалися для зведення порохунок.

КОР.: Згодна щодо необхідності виховання нового мислення. Але деякі теми, яких торкається «Огонек», висвітлюються, на мою думку, однобоко, фальсифікуються деякі періоди історії. Зокрема сталінські часи. Як можна виховувати молодь, лише тавруючи минуле. Люди пам'ятають не тільки тридцять сьомий рік, а й те, що в країні було більше порядку.

В. К. Порядок, здобутий ціною нищення людей ігнолення їхніх душ, суть не порядок, а терор. Можна, звісно, і так, але це значить мати суспільство, ґрунтоване на страху й беззир'ї. Так, ми в сталінські часи мали великі досягнення, але ніякий переліт Чкалова розстрілом Тухачевського чи голодом під час колективізації на Україні не затулюється. Все це йде паралельно і нам необхідне знання повної правди. Аргумент про те, що викриваючи сталінські злочини, ми припиняємо подвиги тридцятих років, фальшивий і створений тим, хто був причетний до злочинів. Правда ще нікого не робила слабшим.

КОР.: Письменник і особистість... Зараз багато письменників. Надто багато. Чи всі вони особистості?

В. К.: Десять з половиною тисяч письменників (така кількість членів Спілки) бути не може. Це різноманітні, а часом і зовсім безталанні люди. Той самий випадок, що і в промисловості за валом усе гаразд, але насправ-

ді... Літературу роблять такі люди, як Чингіз Айтматов і Василь Биков, Ліна Костенко і Расул Гамзатов — особистості, здатні поборотися за власні погляди на життя. Належить знаходити і плекати таких людей.

КОР.: Чи повинен письменник йти на компроміс?

В. К.: З совістю — ні в якому разі.

КОР.: До речі, ми говорили про літератора взагалі. А як справи у письменника Віталія Коротича? Вірші, які іноді проносяться на сторінки центральної преси, то єш-зод?

В. К.: На жаль, писати ніколи. Але в цю пору мені здається, що редагування є основним виявом моєї творчості, смислом життя. Працюю для «Огонька», а значить для вас, цілодобово, виснажуюся в тій праці. Вночі сняться неписані вірші. Під час відпустки, у вересні в Ялті, нарешті написав кілька поезій. У № 12 журналу «Київ» їх, здається, буде опубліковано.

КОР.: А читати? Ваші літературні враження останнього часу? Що з опублікованого в інших виданнях ви «прогавили»?

В. К.: Останнім часом не було потрясіння. Таке трапляється: література накопичує силу для кидка. Гадаю, що наступного року буде кілька романів високого класу. Не певен, що з України. Ми будемо ще довго чекати формули по краплі відшукати за себе раба. Надто багато безпроблемності накопилось.

КОР.: Ще кілька слів про себе, будь ласка. Що зробило вас поетом? Було якесь сильне потрясіння у вашому житті?

В. К.: Не знаю. Усе життя з потрясіння. Так душа збудувалася.

КОР.: Тоді сформулюємо інакше. Хто з письменників впливав на вас як літератора і людини?

В. К.: Перші статті про мене написали Максим Рильський, Назим Хікмет — великі поети, видатні особистості, завжди буду їм вдячний. Знав і знаю багатьох, у перехресті вилітів іспу.

КОР.: Останнє питання — вже зовсім ліричне. Вам сниться Дніпро?

В. К.: Нікуди не подіпсуся від рідного дому, від Києва, де народився й прожив 50 літ. Але добре почувуюся у Москві. Людні добре там, де вона повною мірою себе реалізує, робить власне діло. Тільки в праці можна бути щасливим. Нині я маю таку працю.

В. ЛЕВЧОК, спецкор «Молодого комунара».

Москва — Кіровоград.

Володимир КОБЗАР

(ПОДОРОЖНЯ ПОВІСТЬ)

Пам'яті батька

Володимир КОБЗАР — автор книги оповідань «Провулок Гвардійський», яка вийшла у Сімферопольському видавництві «Таврія». Друкував оповідання також у республіканських журналах, обласних газетах, зокрема, в «Молодому комунарі». Незабаром у дніпропетровському видавництві «Промінь» вийде світ друга книга молодого прозаїка. Недавно наш постійний автор запропонував читачам «Молодого комунара» подорожню повість «Сіль Чумацького Шляху». Друкуємо її із скороченнями.

Працює Володимир Кобзар помічником головного режисера по літературній частині Кіровоградського обласного українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького.

1.
На вулиці Кримській, зішовши з маршрутного автобуса, ми востаннє оглянулися назад.

Десь там, під залізницею, за якихось триста метрів од неї, бовваніла дев'ятиповерховий будинок. Там було моє родинне гніздо. Ще далі був невидимий за деревами й поросло нових, цяцкованих зовні житлових будинків, Інгул, який перетинає місто навпіл. У багатьох місцях Інгул можна перейти убрід, роззувшись і закахавши по коліна холоші, а то й перестрибнути, якщо добре розігнатися. Правда, і скромний Інгул при нагоді може показати свій норов. Кілька років тому під час весняної повені він вийшов з берегів і розлився так незаплановано широко, що дехто в місті замочив ноги, а дехто — й репутацію.

Обабіч річки розкинулося місто, про яке хто жартома, а хто на повному серйозі каже: перлина степу.

Почавшись року 1754 з фортеці святої Єлизавети, воно в останнє десятиріччя виростає зі своїх, крокних ще в минулому й позаминулому сторіччях одожи, розбудовується, перебудовується, пнється із прирідчя на кращі місця під південним сонцем, поглинаючи приміські села, встеляючи асфальтом родючий чорноземний степ довкола себе. Воно росте, це місто, змінюється, як змінюється дитяче обличчя і надовго в пам'ять не западає. І, як за дитиною, що росте, за містом, треба сподіватися, — майбутнє, що проявиться в архітектурних формах, в опоряджених берегах Інгулу, у реставрації залишків фортеці, у деревах, кущах і квітах, яких зараз припадає на кожного мешканця міста удвічі менше, ніж у Києві чи Москві. Врешті, найбільше майбутнє — у духовному потенціалі, який накопичується не враз, а багато років, перемелюючи покоління за поколінням тих учорашніх селян, які становлять нині чи не половину міського населення.

...А за моєю спиною, за полями, за пагорбами, за Дніпром і Перекопом видніш видимий виключно моему внутрішньому окові гряд Сімферополь. Сім — далеко не найгірших — бурхливих років юності минуло в тому краю моря й гір, і забути його я аж ніяк не міг. І коли мова заходила про Крим, я зітхав за морем і горами; що-що, а їх (а може й ще чогось...) мені бракує.

«То якого ти біса переїхав сюди, та ще й помінявся на перший поверх?» — спитав мене якось сусід, коли ми, не діждавшись жедівських сантехніків, заходилися самостійно розморожувати в підвалі каналізацію. Я знизав плечем: коротко про це не скажеш. Згадався Волошин, одна з його мініатюрних екварелей: пустельний берег моря і скелі Кара-Дагу, освітлені тьмяніючим і водночас тривожним призахідним сонцем. А внизу підпис: «Земля, уставшая от смелых лет и рас». Навіть поверхові знавці Криму не можуть не погодитися із алучністю цього поетичного рядка.

Мені на той час (а хіба зараз — ні?) праглося левності, міцності, відчуття вкоріненості в землю батьківщини. Адже так склалося, що народився я в одному місці, у другому вперше самостійно подибав, у третьому став першокласником, у четвертому — другокласником, у п'ятому — доучувався, у шостому — служив в армії, у сьомому — працював. Цим сьомим місцем був Сімферополь.

Молодість відшуміла, відбродила, минулася, залишивши невизначений сум і жалі за нездійсненими мріями і пориваннями; а майбутнє навально мчало на мене із зростаючою швидкістю. І, оглядаючись назад, я шукав у житті таку твердь, яка дала б мені сили і снаги...

Говорити про такі матерії із прагматичним сусідом якось не випадало, і я промимив приблизно:

«Хотілося ближче до батьків».

«А де ж вони живуть?».

«П'ятдесят з гаком кілометрів заїдси», — служняно, як школяр на уроці, відповів я.

Сусід махнув рукою:

«Далі житимеш — рідніший будеш».

Почасті він мав рацію, цей діловий сусід, і я не став перечити йому. Поготів він належав до тих людей, які завжди впеанені в собі і тільки себе в усьому вважають правими. Я вітав себе: особливих вигад я не шукав. Головне — не проміняти (а це зробити як раз та даа) оту невидиму й невимірювану річ, яку не помацаєш пальцями, яка не вимірюється ні квадратними метрами, ні кілограмми, ні карболанціями, але яка коштує надзвичайно дорого і є зараз, а може й у всі часи, найбільшим дефіцитом.

(Далі буде).

Поезія в три акорди

ДО ПОЧАТКУ ОБЛАСНОГО ФЕСТИВАЛЮ
АВТОРСЬКОЇ ПІСНІ

Про авторську пісню широко заговорили лише недавно, хоча як течія у вітчизняній культурі вона існує більше тридцяти років. Тридцять літ по країні звучать улюблені пісні старих авторів: Ю. Кукина «Понимаешь, это странно, очень странно, но такой уж я законченный чудак, я гоняюсь за туманом, за туманом, и с собою мне не справляться никаки»; Б. Окуджави «Неистов и упряма, гори, огонь, гори!»; М. Анчарова «Нас ласкала в пути ледяная земля, но мы, забывавшие про годы, проползали на брюхе по минным полям, для весны прорубая проход»... Кожен, хто хоч раз у житті побував у поході чи

геологічній експедиції, особливо тепло згадує хвилини біля вогнища, коли гітара йде по нолу і звучать пісні Ю. Візбора, А. Янушевіч, Є. Клячкіна, В. Ланцберга. Що ж є в них такого, у цих немудрих піснях? Що спонукає всіх, хто слухає, підспівувати, не задумуючись про свої вокальні можливості?

Передусім — їхня ширість. Протистояння авторської й естрадної пісень виникло якраз із цього: для вбивання в голову слухачам малозначущої фрази доводиться витратити всю потужність підсилювачів, багато світлових та шумових ефектів. А тут — послухайте: тихий перебір струн гітари і поезія. Якщо естрадна пісня явище музичне, то авторська — передусім літературна, тісно пов'язана з двома невичерпними джерелами духовності: фольклором і класичною поезією.

Естрада часто опускається до рівня слухача, авторська пісня піднімає слухача до розуміння поезії.

Нині в країні існує більше 150 клубів, що об'єднують авторів, виконавців, любителів самодіяльної авторської пісні. Найстарішому з клубів самодіяльної пісні (КСП) — ленинградському

«Восток» недавно виповнилося 25 років. Більше двадцяти років проводиться зльоті й фестивалі, що збирають багатотисячну аудиторію. На нумбішевському зльоті пам'яті В. Грушина влітку 1987 року було близько 40 тисяч чоловік з усієї країни.

У Кіровограді КСП по'явився у квітні цього року. Ми знайшли один одного по наших піснях. Вік членів

ЗАХОПЛЕННЯ

клубу — від 18 до 50 років, професії найрізноманітніші. Ми багато їздимо по країні, були на фестивалях у Москві, Запоріжжі, Дніпропетровську. На традиційному осінньому зльоті в Харкові наші хлопці М. Капиба, С. Коричев, І. Конюхов стали лауреатами. Кожну третю середу місяця у відділі місцевої бібліотеки імені Бойченка ми покажемо присвячені авторській пісні програми.

14—15 листопада в Кіровограді в БК заводу радіовиробів відбудеться обласний фестиваль авторської пісні, в якому візьмуть участь члени клубу та гості з інших областей.

Н. РИБАК, голова Кіровоградського клубу самодіяльної пісні.

ДО ЛИСТА з коментарем «Рамзес би посміявся» («МК» за 16 липня 1987 р.) наша газета вже повертала 5 вересня ц. р. в статті «Пілот без пеленга». У «Рамзесі» старий парижанин українського походження П. Ливадка описував своє життя і не завжди аргументовано оцінював обстановку в СРСР. Ось черговий відгук на цей матеріал:

«У тяжкі для нашої Вітчизни роки багато хто покинув її. Наші ж батьки відбудували країну з руїн громадянської, Великої Вітчизняної. З такої розрухи піднялися А що в нас дехто логано живе... Як пити, а не робити, — то й буде бідний».

Парижанин Ливадка закликає зробити Україну самостійною. Треба б почитати йому історію, як Богдан Хмельницький возз'єднав її з Росією, і назвала вона Україну молодшою сестрою. Бандерівці вже робили «самостійну»... Хай Ливадка не чіпає і Сталіна — щоб не він, то у нас фашисти б хазяйнували.

Відносно лікування. Я сам три роки лежав у гіпсі і весь час одержував без-

платно дорогі медикаменти. Тепер щороку їжджу в санаторій...

В. С. СТЕПАНЕНКО.

Компартійський район.

«Не треба вдавати, що все відмінно», — під таким заголовком було вміщено огляд пошти в газеті за 1 серпня ц. р. Там, зокрема, в черговий раз ішла мо-

ва в зв'язку з численними скаргами жителів будинків, де вони знаходилися».

Пивбари ж біля «Весни» й на розі вулиць Декабристів і Шевченка продають функціонувати. Правда, за словами листа з Ленінського райвідділу внутрішніх справ м. Кіровограда, тут «активізовано робо-

градщини». Ю. Тютюшкін пропонує назву «Пам'яті» і свою поміч в архітектурно-муніципальні. Ми вдячні читачам за пропозиції. Так що слово за книголюбями.

«Хто він, сучасний циган!» — так називалася публікація в газеті за 6 серпня ц. р. Там ішла мова про двох братів Мусенків, яких

нальностей здаються нам дуже сумнівними, а от картини, двадцять копійок, усю долю розкажу».

«Золотих» персів та блиску для губ із-під поли підмічені точно. Погрожують, що на це неподобство правоохоронні органи не повинні закривати очі.

Кіровоградець С. Пращаєвський постійно відгукуються на наші публікації. От і після згаданої вже статті «Пілот без пеленга» він узявся за перо. Нагадаємо, що герой тієї публікації, названий Віктором, заявляв, зокрема, про своє бажання співробітничати з іноземними розвідками, аби лише платили. Читач так розцінює його позицію: «Мені це здається незбагненим жахливим. Одночасно й шкода Віктора, бо він забув, що Вітчизна — це цінність, що не піддається ніякому порівнянню і співставленню».

Всім, хто не залишив без уваги наші публікації — велике спасибі. Чекаємо нових листів.

Відділ комуністичного виховання «МК».

«Дай, красуне, двадцять копійок»

Відгуки читачів на публікації «Молодого комунара»

ва про послаблення боротьби з ризиком в обласному центрі.

«А міськвиконком і міліція чхала на те, що ви пишете! — висловлюється з цього приводу кіровоградка Шляхова. — Вибачте за різкість, але в усіх газетах є статті по боротьбі з пияцтвом, а що від цього міняється?».

Деякі зміни є. Ось що повідомив, зокрема, заступник голови міськвиконкому В. М. Суворова: «Спеціалісти по продажу алкогольних напоїв №№ 53 і 61 по вулиці Карла Маркса закриті

ту по вилученню з цих місць громадян у п'яному вигляді». У п'яному! А ще твердять, що пиво — безалкогольний напій!

Свого часу обласна організація Товариства книголюбів оголосила конкурс на кращу назву літературного кафе, що планувалося відкрити в Кіровограді (газета за 23 липня, кореспонденція «Як назвати кафе»). Кіровоградка Л. Коваленко запропонувала «Веселюк», «Чарівну книгу», «Ранок», «Чародійку», «В країні чудес»; її земляк О. Юрпольський — «Перлини Кірово-

тодучі поважають за добросовісну працю. Н. Талмазан із Помічної Добровільницького району після її прочитання взяв гнів: «Віщо, на іншій планеті живете? Якщо серед циганів є 1 процент порядних, то це ще й добре. Я був у декількох міст і скрізь бачив циганів, які або ворожили на картах, або спекулювали дефіцитним товаром. Чому не вирішувати зараз цю проблему?».

Підрахунки автором «проценту порядності» серед представників різних націй

СОРОКАРІЧНИЙ чоловік ходою-спортеменом першорозрядника ішов у циганські стани Новомиргород.

— Доброго вам здоров'я, Іване Дмитровичу!

— Привіт, Федоровичу!

Іван Федорович Сериков у цей час ладен був першим парити жовтень чи загостити з малюком — такою радісною усмішкою сяяло його блідувате обличчя.

До мамки

— Чи не на всі п'ять цифр?

— Ні. Поки що в спортлото не граю.

— Тоді екарб викопав!

— Закопав тивіч, —

продовжив весело, — ось

так. Щойно роз'являвся зі

своєю домівкою. Мучився

три роки: поки місце не

збудував... А сьогодні за п'ять хвилин

адан свій «мамко» у міськ-

раду на безплатне користу-

вання. Іду до мамки,

назначдї. Ще хлопчачою

дан слово годувати її стар-

решку...

— Не забув...

— Як же забути. Спра-

ва ж була спірна. Вона ще

при мені почала говорити

старшому братові Васи:

«Васильку, тобі годувати

мене. Вчесь працювати на

полі! Я з образом: «Ні,

я тебе буду годувати!».

«Куди тобі, — говорить

вона посміхаючись, — ти

такий маленький та хвор-

обливний, хоча б себе про-

годував». Звичайно, я роз-

зумів — на землі потрібно

бути сильному. Я закінчив

педагогічний. Вже працю-

вав у Києві, брат в Одесі

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

Мені стало жаль батьків, і я переїхав поближе до них. Брат повинен був переїхати в село до старих і вести господарство. Жінка його не хотіла розставатися з Одесою. Через сімейні чвари брат залиш. Якось перехилив склянку коньяку — і помер. Батьки старіли, амушени були злати корову в загостот.

Коли відправляли її туди, ударила батька роком у скроню, поховали і його... Тепер моя черга прийняти на себе господарство...

— Ну, а будинок мій би продати?

— Іздат за п'ятдесят

кілометрів, чекати покуп-

ця? Я не можу залиши-

ти матір ні на хвилину.

Я повернувся і провів

Івана Федоровича до вок-

залу.

Підійшов приміський.

Мій співрозмовник з пла-

щем на лівій руці, а біле-

том у правій вистів у бли-

скучий нагол і глянув крізь

широке вікно у бік вулиці,

де залишився порожній,

сумний будинок, в яко-

му на кожній цеглині за-

лишилися відбитки рук

своїх, трудів своїх...

Минув час. Можливо,

Іван Федорович забув по-

мер свого будинку. Забув

і нашу розмову, мабуть. А

я пам'ятаю. Уявляю стар-

решку, котрої ніколи не

бачив. Уявляю, як вона

зустріла сина, я котрого

не вірила.

І. РОМІЧЕВ.

м. Новомиргород.

Оренбург. Осінь — пора весіль, а весілля, як відомо, це великі турботи. Ось чому таку велику популярність дістав створений недавно в обласному центрі кооператив по організації весільних урочистостей «Бажанське щастя». До речі, у числі перших клієнтів виявилися... самі організатори. Члени кооперативу Олена Тимичева і Ностантин Шерман стали чоловіком і дружиною. Що ж, як намути, бажанське щастя!

На знімку: щасливий день Олени і Кости.

(Фотохроніка ТАРС).

ЧИ ДО ВІРШІВ ТУТ?

Редакція «Молодого комунара» разом з обласною юнацькою бібліотекою імені О. Бойченка організували для учнів та викладачів Кіровоградського кооперативного технікуму зустріч із молодими місцевими літераторами.

У читальний зал бібліоте-

ки довелося вносити стільці із сусідніх приміщень — так багато тут зібралось публіки. Кореспондент «Мо-

лодого комунара» П. Даниленко представила аудиторії запрошених як постійних позаштатних авторів газети, чий прізвища появляються на полосах не тільки під художніми творами, а й під рецензіями, репортажами, проблемними статтями. Разом з тим

В. Лябіхов, В. Кротова, В. Сорокін, П. Донбиченко, П. Селецький, В. Вакулич, В. Сидор, С. Синьок, Р. Любарський — члени місцевої літературної «Січач». Вони прочитали вірші і давні, і нові, і ті, що увійдуть до майбутніх книжок.

Не менше часу, ніж самі, вірші, зайняли відповіді на запитання із залу. Серед них була й така: «По радіого-

ворили, що середньостатистична молода людина витрачає на читання 5—10 хвилин на добу. Чи до віршів тут?». Майбутні кооператори підтвердили, що і до віршів, і до прози. Вони за велику розмову про творчість Некрасова, Тургенева, Толстого, Маяковського, Есеніна, Висоцького.

Наш кор.

«ЗІРКА-87» У ДЗЕРКАЛІ СТАТИСТИКИ

Про футбол сперечаються...

Сперечаються про його значення і призначення, про техніку і тактику, про ігрові якості окремих гравців і цілих команд. Проте є в футболі один елемент, який суперечки не підлягає. Це — статистика. Сухі, але об'єктивні цифри ніколи не тільки самі по собі, вони допомагають і фахівцям, і болельщикам.

Болельщикам кіровоградської «Зірки» пропонуємо статистику сезону-87.

В 50-му чемпіонаті СРСР з футболу серед команд шостої зони другої ліги кировградці «Зірки» забили 55 голів: В. Самофалов — 51 зіграний матч, А. Кончельскіс — 50, С. Литвиненко — 44, С. Курчовенко — 41, Л. Федоров, І. Макогон — по 39, Я. Бобилік — 38, Б. Філатов — 34, Е. Денисенко — 33, М. Калита — 32, В. Димов — 27, В. Крамаренко — 23, Ю. Коломаковський — 22, М. Данилюк — 21, В. Кришуків — 19, С. Уліський — 18, О. Кулаковський — 15, А. Сальников — 14, С. Пташник — 13, Е. Чижик, О. Яременко — по 11, І. Іщенко — 9, М. Латин — 8, О. Рябков, О. Бережний — по 7, В. Шенітко — 5, С. Боронський — 4, Г. Шербатенко, С. Степанік, К. Сосенко, В. Іщенко, І. Тимошук, О. Каліченко — по 3, І. Різниченко — 1.

«Зірка» забила 44 голи: М. Калита — 12, В. Черних — 7, Л. Федоров — 6, Е. Денисенко — 5, В. Самофалов, А. Кончельскіс — по 3, Я. Бобилік, В. Крамаренко, С. Пташник — по 2, М. Латин, В. Шенітко — по 1.

На своєму полі «Зірка» здобула 9 перемог, 8 нічиїх та 9 поразок, різниця м'ячів 31—28. На виїзді — 4 перемоги, 5 нічиїх, 17 поразок, різниця м'ячів 13—49.

Підписного сезону кіровоградці не здобули й жодної перемоги з великим рахунком. Проте 6 разів вони поступалися з різницею в три і більше м'ячів: «Суднобудівників» (0:3), «Таврій» (0:6), горлівському «Шахтареві» (1:5), «Дніпро» (0:4), «Закарпаття» (0:4), «Буковині» (0:3).

Під час чемпіонату команду очолювали два старші тренери — В. М. Спирідонов та Г. А. Іщенко.

Після закінчення сезону-87 «Клуб ветеранів команди очолює Ю. Касюк — 471 матч, чемпіонатах СРСР. Далі — О. Синьок — 454, В. Самофалов — 423, А. Кравченко — 379, О. Алексєєв — 337, Ю. Горюжанин — 332.

Серед найкращих бомбардирів команди: В. Касюк — 72 голи, Б. Петров — 66, О. Алексєєв — 65, М. Калита — 64, В. Ступак — 62, В. Самофалов — 55, О. Касюк — 51, В. Філін — 50.

Всього за 30 років виступів в чемпіонатах СРСР «Зірка» провела 1208 матчів — 475 перемог, 329 нічиїх, 404 поразки, різниця м'ячів 1423—1280.

С. ТНАЧ.

Редактор

Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград.

вул. Пуначарського, 36

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та епопеї — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-64-21; оголошень — 4-28-96; нотиорської — 3-61-83.

Газета виходить в п'ятницю, четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гіткіна, 2.